

ANKETA

- 1) Kdybyste měl/a vybrat jednu Husovu myšlenku, která Vás oslovuje nejvíce, která by to byla a proč?
- 2) Měli bychom dnes v církvi více mluvit o Husovi? Pokud ano, v jakém kontextu?
- 3) Jak by podle Vás Jan Hus reagoval na dnešní církevní a společenské dění?

Helena Smolová,

farářka NO Klatovy a NO Horažďovice

1) Oslovuje mě Husovo zaujetí pro pravdu, kterou byl ochoten hledat, slyšet, milovat, byl připraven se ji učit a bránit ji... Touto pravdou se mu stal Kristus a jeho učení, jak jeho myšlenky vysvětluje evangelický církevní historik Amedeo Molnár: „Husův pojem pravdy není předznamenán intelektuální zkoumavostí, nýbrž mravním zaujetím ve vztahu k postavě novozákonního Ježíše, jak ji dále tradovalo patristické a později křesťanské bohosloví...“

2) Navážu na předchozí otázku a připomenou odpověď. V církvi probíhá diskuze o různých tématech, snad nejvíce diskutovaná otázka je žehnání stejnopohlavním párům, ale probírají se i podněty směřující k reformě liturgie, liturgického oděvu, užívání liturgických barev a další. Husovo zaujetí pro pravdu je pro mě inspirativní. Nemá nic společného s překrucováním faktů ve prospěch určitých zájmových skupiny. Od církve očekávám, že bude toužit poznávat Boží vůli při hledání odpovědi na výzvy současné doby. Bohužel mám během diskuzí někdy pocit, že odpověď je předem dána zájmem jednotlivce nebo skupiny a Boží slovo se tomuto řešení přizpůsobí a použije se jako nástroj. Tento přístup mi připadá být ideologický a s hledáním Boží pravdy nemá společného nic.

3) Pokud jde o církev odvolávající se svým důrazem na husitství až k němu, myslím si, že by nebyl spokojen s mravní úrovní duchovních ani laiků, s vlašnou zbožností a nedostatečnou úctou ke svátostem, k Panně Marii, ke svatým. Hus byl přeci katolický kněz. Možná by nechválil ani teologickou práci v církvi. Jestliže ve své době napomínal i krále, neodvažuji se domýšlet, jak by pod jeho pohledem obstáli představitelé současného politického života?

Jistě by mu vadilo rozdělení církve a pravděpodobně by předchozího papeže i toho současného hodnotil pozitivněji než papeže své doby. Mohl by mít radost

z toho, kam se posunuly česko-německé vztahy a jakou pozici mezi různými vysokými školami má univerzita, kterou krátce jako rektor vedl. Pravděpodobně by ho netěšila úroveň znalostí českého jazyka studentů českých vysokých škol, zejména studentů humanitních oborů.

Erika Oubrechtová,

vikářka a farářka NO Dobruška

1) „...pravdy každému přejte.“ Proč? Není to lehké.

2) Ano. V současném? Z jeho myšlenek můžeme plně čerpat i dnes.

Vztáhnout si je do svého osobního života. Jsem pravdivá ve svém jednání, myšlení, konání? Chci, aby byli ostatní pravdiví ke mně? Kdo je ta největší pravda, ke které se mám v životě vztahovat?

3) Vůbec netuším. Jen doufám, že dnes bychom ho neupálili.

Daniel Majer,

farář NO Praha – Vinohrady

1) „Všemohoucí Bože, jenž jsi cesta, pravda i život, ty víš, jak málo je těch, kdo v těchto dobách chodí s tebou. Málo je těch, kdo tebe, svou hlavu, napodobují v pokoře a tichosti, v chudobě a čistotě, v pracovitosti a trpělivosti. Otevřela se cesta satanova a mnozí po ní krácejí. Přispěj maličkému svému stádcí, aby tě nezrazovalo, ale úzkou cestou tě následovalo až do konce.“

Pravda, toto není jen jedna myšlenka, ale tento text mi přijde velice aktuální, a nejen dnes.

2) K Husovi se hlásil již kdekdo. Ale vždy to bylo složité.

Pro římské katolíky to byl heretik, pro protestanty z něj vyjde pravověrný katolík a pro bolševiky, kteří si jej také drze brali do úst, to byl zase moc náboženský člověk. Tak nevím, jestli bychom měli o něm ještě

více mluvit. Často toho navykládáme víc než dost a bereme si do úst ty, jichž nejsme hodni. Myslím, že bychom se spíše měli snažit žít tak, aby nás případně s Husem spojovali lidé z venku. Protože žádný odznak ani vývěsní tabule nemusí ještě odpovídat obsahu.

3) Těžko říct, ale myslím, že na obojí značně kriticky...

Matěj Hencel,

student HTF UK

1) Myšlenka, která mě oslovuje nejvíce, je Husův důraz na svobodu svědomí, z níž vyrůstá i ústřední princip CČSH. Husovo pojetí svobody není sobecké „mohu si dělat, co chci“, nýbrž svoboda odpovědná – svoboda člověka, který ví, že jeho nejvyšším závazkem je pravda a dobro, nikoli momentální moc ani vůle většiny. Tato svoboda vychází z toho, že člověk je obrazem Boha, tedy stejně jako on je svobodný. A tato svoboda byla potvrzena Ježíšovou obětí na kříži.

A co se týče pravdy: Bůh se sice nevyvíjí, ale vyvíjí se zjevení Boha ve stvoření, a tím se vyvíjí i naše pojetí pravdy, které sice vyvěrá z evangelia, ale svým ustavičným pohybem se neustále aktualizuje. V tom spočívá další důležitý princip CČSH, který dnes už bohužel téměř neplatí – být v souladu s moderním poznáním. Příkladem toho může být skutečnost, že nejsme schopni poskytnout svátost manželství homosexuálním párům.

2) Samozřejmě – a to v celé společnosti. Jenže z Husa nesmíme dělat pouhou ikonu, o níž mluvíme, kterou vzýváme a uctíváme, ale podle níž nežijeme. Zůstáváme u velkých slov, která se však nepromění v činy. A to se netýká jen Husa; podobně nakládáme i s dalšími „otci zakladateli“ církve. Rádi jim nosíme věnce na hroby a pateticky je oslavujeme, ale jen aby nás nenapadlo jednat tak, jak jednali oni... Odpověď tedy zní: samotné řeči o Husovi nestačí. Musíme jednat jako on

– hledat, milovat a bránit pravdu. A jak jednat? Církev musí být aktivní: zřizovat školky, školy, gymnázia, organizovat společenské, umělecké akce, musí poskytnout stejná práva všem, musí být ve společnosti vidět.

3) Hus by byl zklamán, že se církev proměnila v muzeum namísto živého hnutí. Společnost v mnoha případech pravdu spíše popírá, zakrývá a odsouvá, než aby ji hájila a vyzdvihovala. Zarmoutilo by ho také, že síla církve už téměř nevytvěrá zdola; laický hlas je na dně, chybí v diecézních radách, kdy se například do těchto rad dosazují pracovníci církve, kteří pak mimo jiné rozhodují o svých vlastních platech. Rady starších v mnoha obcích nefungují.

Církev se rozpadla na izolované ostrůvky diecézí, z nichž každá si hlídá vlastní písseček, a nejviditelnějším měřítkem tohoto rozdělení jsou peníze a spory o ně, kdy každá diecéze si spravuje finance jen sama pro sebe. Viděl by, že církev nedokáže naplnit ideje, které si sama vytýčila: nepokračuje v dovršení české reformace a nežije v souladu s moderním poznáním...

Jan Rokyta, farář NO Pardubice 2

1) „Základ, od něhož prvotně, i základ, na němž prvotně byla založena svatá církev obecná, je Kristus Ježíš... Základem církve tedy je Kristus... Kristus zakládá a buduje svou církev na sobě jako na skále“ (Hus, *O církvi*)

2) Jako církev se vztahujeme k českým duchovním dějinám. Nikoliv jako ke „specifické cestě“, ale jako k připomínce adresované celé církvi, kde je její základ. Husova eklesiologie je christocentrická, založená na Kristu.

Církev je samozřejmě společenství všech věřících lidí, ale musíme si připomínat, na čem celé společenství církve stojí. Husův odkaz v rovině nauky o církvi nám připomíná, na čem stojí církev a jaká je cena, kterou máme v konečném důsledku přikládat všemu okolo sebe.

3) Hus byl bezesporu autentickou osobností, reagoval by podobným způsobem, jakým žil v patnáctém století. Jan Hus by pravděpodobně přistupoval k dnešnímu

církevnímu a společenskému dění s velkou dávkou kritiky. Kladl by důraz na návrat ke křesťanským hodnotám...

Tomáš Chytil, olomoucký biskup

1) Podnětných myšlenek je spousta a některé máme umístěny i na stěnách našich kostelů a modliteben. Mě nejvíce oslovuje jeho věrnost a láska ke Kristu. Z toho vyvěrá vše ostatní.

2) Dle mého o něm hovoříme dostatečně. On sám by takovou pozornost snad ani nevyžadoval. Svědkové víry totiž neukazují na sebe, ale na Krista.

3) Dnes by hrál šachy s paní prezidentovou, bojoval proti nadměrným odměnám vedení univerzity, nabádal by k míru ve světě, konal s vroucí zbožností bohoslužby, apeloval by se vši živelností na morální profil posluchačů a s bratrem patriarchou by vedl konstruktivní dialog o dalším směřování církve.

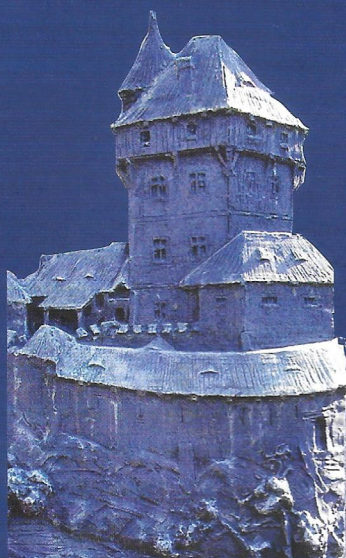

Děkuje Ondřej Syrový

Kozí hrádek

Kozí hrádek - nevelká opevněná hradná pevnost na rozlehlostí území rodu s erbem pětiletých zlatých růží - byl postavený někdy v první polovině 14. století jako hospodářský střed samostatného zboží skromnějšího významu, kterému patřilo několik okolitých dědin. První historickou zmínku o jeho existenci nacházíme v roce 1357, postavený však byl o něco dříve. Jeho zánik se klade do roku 1438, kdy byl zbořený a vypálený.

Pobytem Mistra Jana - pravděpodobně dva razy r. 1412 a potom r. 1413 až 1414 - vstoupil Kozí hrádek nezmazatelně do dějin. Vtedy byl majitelem Ctibor z Kozího, který osvědčil svoje přátelství a oddanost k Husovi nejen tím, že mu poskytl útulok v tichém ústraní Kozího hrádku, ale zavesil svou pečat' na stážobný list kostnickému koncilu a vypravil se s pánem Jindřichem z Plumlova do Kostnice, aby ulehčil milovanému majstrovi vězení, za což mu Hus v jednom z posledních dopisů z Kostnice výslovně děkuje. Husův pobyt na Kozím hrádku je poznamenán intenzivní tvůrčí prací písmennou a kazatelskou. Hus tu dokončil svůj Výklad víry, desatera Božích přikázání a modlitby Pána, napsal Zrkadlo člověka hříšného, Výklad menší (víry, desatera a modlitby Pána), O poznání pravé cesty k spáse

Kozí hrádek na plastice pomníku M. J. Husa od F. Bílky v Táboře

(Dcérka), dokončil polemičeský spis O svätokupectve a napísal objemnú Postilu, čiže výklad svätých čítaní nedelných. Mimo toho dokončil redakciu českého prekladu Písma svätého, všetkých kníh Starého a Nového zákona.

Hus ani v ústraní nemohol zostať bez kázania. Vyhľadával príležitosti, keď sa zhromažďovalo viac ľudí, a kázal aj pod šírím nebom. Zvest' o betlehemskom kazateľovi sa rýchlo rozšírila a bol pozývaný kázať aj do okolia. Nakoniec prichádzali poslucháči aj na Kozí, kde v predhradí na voľnom priestranstve kázal. Niet sa čo diviť, že práve z tohto kraja bolo najviac podpisov na sťažobnom liste kostnickému koncilu. Tu sa schádzalo najväčšie zhromaždenie ľudu „na horách“, roku 1419 tu vyrástol husitský Tábor, do ktorého medzi prvými prešli celé dediny z panstva Kozieho. Kozí hrádek bol zbúraný a vypálený r. 1438 po päťmesačnom neúspešnom obliehaní Tábora kráľom Albrechtom.

Až v poslednej štvrtine minulého storočia pri záujme o husitskú tradíciu Tábora bola oživená aj tradícia Kozieho hrádku a nadšení jedinci odkrývali skromné zvyšky, ktoré po

roku 1918 boli trvale zapečatené a celý objekt sprístupnený verejnosti. Pre pamiatku Mistra Jana sa stal Kozí hrádek národnou kultúrnou pamiatkou.

Štefan Šrobár